

Yangınım Sönmedi Gitti Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2020

Ayıkla düşlerimi, hafız yeri gelmişken sun da yaftalarını... G/izini sürdüğüm matem balçıklarına sıva kollarını sonra da aşkın nakşına ek yüreğin tohumlarını ve sitemlerini sinende büyüt ben ki kırık bir cezve elinde kalan kulpuna dünden şefkat yükleyen bir anne yüreğiyle dikiyorum işte şiirin söküklerini.

Matemin düş irisi gözleri vardı
Gamzelerine hüzün serptiğim bir güvercin idi
İçimdeki mahremim kırık kulpunda
Saklı tuttuğum ömrün satenden örtüsü
Bir g/iz bildim aşkı
Bir şerh düştüm yangına
Gögün kompartımanlarına sızan tütsü gibi
Kapadım da kalbimin kapılarını.

Züğürt tesellisi imgeler, hafız
Baş göz ettiğim son şiir olduğunu da sanma hani
Hatmi çiçeklerinden
Esirgediğim dokunuşu belle aşkın nasırı
Dilersen elle tek tek kopan düğmelerini sırlarımın
Bir haletiruhiye ki peşinde sürüklendiğim
Sarıklı bir imge belki de
Yüreğin tekelinde
Geçit vermeyen hangi duyguysa
Yorgunluktan uyuya kaldığım
Bir düşün de eşref saatidir
Yazmaya durduğum şiirde kopan fırtına
Oysaki en hafif esintiydi
Yüreğin perçemine değen son veda
Elbet aşkın körüklediği.

Sessizlik yoldaşım
Semaveri mazinin
İçine sığıdığım bir fincan
Kadar kırık mıdır sahi yüreğim?
Lafügüzaf, mimarisi ömrün
Derinlerden gelip de yüzüme çarpan tokat.

Bir biblo olabilirdim aşkın sedef kakmalı duasında
Bir de hüküm verebilirdi Tanrı
Şükür ki çıkmadım yolumdan
Mezarıma döneceğim son vakti de
Sır gibi gizledi yazgım
Yangınım da sönmedi gitti, hafız
Tüten hangi rüyanın dumanıydı sahi?

Önce körüklendi acılarım
Dahası da vardı ve bekledim.
Dinmedi yağmur
Varsın ömrü biraz daha tehir ettim
Yakmadılar da fitilini zamanın
Veryansın eden şarkıardı belki de tek zaafım.

Bir nüans idim önceleri
Bir verdim bin aldım
Kaydım kuytum yoktu madem
Boşa düştüm rüzgarın savurduğu yaprak gibi
Kapandım da içime
Sezilerimle yol aldım
Sevinçlerimdi bu sefer hor görülen
Tutuşan saçlarıma yanan son kar mıydı yoksa
Saklı vedamdan sızan kan gibi
Yüksünmedim de sevmekten
Yakarmadım da, neden diye ben!
Kokladım yolu
Körükledim aşkı
Köhne bir geçitte saklandım
Yakamdan düşmeyen rüzgar gibi
Savrulsam da yıkılıp gitmedim
Sonrama meyleden davudi sesinde gönlün
Buz tuttu yüreğim nihayetinde
Lakin sen görmedin
Geç kalmışlığın pişmanlığıyla
İzini bile sürmedin çektiğim matemin.